

prof. dr hab. Katarzyna Józefowicz
Wydział Rzeźby i Intermediów
Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku

Ocena dorobku dydaktycznego, artystycznego oraz organizacyjnego dr inż. arch. Piotra Wesołowskiego sporządzona w związku z postępowaniem habilitacyjnym wszczętym przez Radę Dyscypliny Artystycznej Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu.

Piotr Wesołowski urodził się w Kielcach, ale życie zawodowe i artystyczne związał z Wrocławiem. W 2005 roku ukończył studia na kierunku Rzeźba na Wydziale Art and Design na Uniwersytecie w Wolverhampton w Wielkiej Brytanii, a w 2006 roku na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Natomiast w 2008 roku ukończył studia rzeźbiarskie na Wydziale Malarstwa i Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu pracą dyplomową „Rzeźba-Architektura, Architektura-Rzeźba” przygotowaną pod opieką promotorską prof. Christosa Mandziosa. W czerwcu 2016 roku Piotr Wesołowski obronił na Politechnice Wrocławskiej pracę doktorską pt. „Akupunktura miasta – efemeryczne aranżacje przestrzeni” której promotorem była dr hab. Inż. Arch. Alina Drapella-Hermansdorfer. Zdobyte przez artystę wykształcenie (tytuły zawodowe magistra inżyniera architekta i magistra sztuki oraz stopień doktora inżyniera architekta) determinuje obszary jego aktywności twórczej co doskonale ilustruje zebrana w autoreferacie dokumentacja jego dokonań, potwierdzająca wskazywane przez Wesołowskiego autorskie realizacje obrazujące przenikanie się działań artystycznych i architektonicznych również w strukturze miejskiej.

Zawodowo Piotr Wesołowski związany jest z dwoma uczelniami: Politechniką Wrocławską i Akademią Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu. Na Akademii jest zatrudniony od 2006 na stanowisku asystenta, a od 2016 roku na stanowisku adiunkta w Katedrze Rzeźby i Działań Przestrzennych, obecnie na Wydziale Rzeźby i Mediacji Sztuki. Na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej pracuje od 2008 roku, początkowo jako doktorant, od 2014 roku jako asystent, a od 2016 roku jako adiunkt w Katedrze Architektury i Sztuk Wizualnych.

Naturalną konsekwencją dwukierunkowego wykształcenia dr inż. arch. Piotra Wesołowskiego jest twórczość artystyczna sytuująca się na pograniczu rzeźby i architektury, wybrzmiewająca w otwartych przestrzeniach. Skala i charakter jego działań powodują, że często pracuje w zespołach z innymi artystami, często też studentami. Konsekwencją zespołowej formy współpracy jest powołane przez artystę *Wesołowski Studio*, firmującego powstające pod jego kierownictwem realizacje, a o którym artysta pisze, że „... jest

naturalnym rozwinięciem ... podejścia, wynikającym z chęci stworzenia zgranego zespołu, który będzie gotów na podjęcie każdego rzeźbiarskiego wyzwania...". Efektem zespołowej pracy jest również część prac zestawu habilitacyjnego. Potwierdzają to informacje zapisane w opisach obiektów precyzyjnie wskazujące współrealizatorów, ale także w trzech przypadkach współautorów. W odniesieniu do tych drugich zabrakło w dokumentacji habilitacyjnej precyzyjniejszej informacji dotyczącej ich wkładu w powstające dzieło.

Praca dydaktyczna i organizacyjna

Niezależnie od tej uwagi bardzo wysoko oceniam zespołowy charakter działań inspirowanych przez Piotra Wesołowskiego, a wywiedziony z wykazanej w dokumentacji działalności dydaktycznej, obrazujący jego zaangażowanie w szeroko pojętą dydaktykę w obu miejscach zatrudnienia, często przekraczające mury obu uczelni. Z opisywanych i uwiecznionych na fotografiach (załączonych do dokumentacji) wspólnych działań, bije entuzjazm i siła współdziałania.

Współdział i współpraca w działaniu to niezaprzeczalne atuty metody realizacyjnej praktykowanej przez artystę. Rzeźba wielkogabarytowa sprzyja takim formom stwarzania dzieła. Jest równie ważna jak przedstawiona w dokumentacji współpraca z instytucjami kultury oraz z polskimi i zagranicznymi ośrodkami naukowymi. Bez ich udziału powstanie i logistyka wielu realizacji Piotra Wesołowskiego byłyby trudne do udźwignięcia. Są one często ważnymi ogniwami prowadzącymi do stworzenia rozbudowanego i wpisanego w tkanę miast, czy w otwarte przestrzenie dzieła. Są też potwierdzeniem wielopłaszczyznowych umiejętności organizacyjnych Kandydata.

Piotr Wesołowski jest bardzo aktywny w obu obszarach, na obu uczelniach w których jest zatrudniony. Działalność organizacyjna i dydaktyczna przeplatają się ze sobą i wzajemnie się dopełniają. Habilitant wykorzystuje podobnie jak w obszarze twórczości własnej dwukierunkowość wykształcenia. Na Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu jest związany z Pracownią Projektowania Rzeźby w Architekturze, a w latach 2008-2020 opracował i realizował autorskie programy z geometrii wykreślnej i perspektywy oraz wspomagania projektowania rzeźbiarskiego przygotowujący studentów kierunku Rzeźba, również w budowaniu współpracy z przedstawicielami innych zawodów współrealizujących projekty rzeźbiarskie. Natomiast na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej prowadzi zajęcia z rzeźby, malarstwa, rysunku architektonicznego, modelowania przestrzennego oraz projektowania zieleni. To bardzo szeroki zakres działań, ale jak już wspomniałam wcześniej uzasadniony wykształceniem, umiejętnościami i chęcią działania, która jest widoczna również za sprawą sprawowanej przez Piotra Wesołowskiego opieki nad kołami naukowymi na obu uczelniach oraz jak to sam określił nieformalnym kołem międzyuczelnianym. Działalność kół naukowych to plenery, warsztaty, projekty i udziały w konkursach oraz rozwijanie działań wspólnych przekraczających ramy uczelni. To ważny element działalności dydaktycznej który inspirowa i kreuje Wesołowski. Efekty tych wspólnych działań są imponujące. Piotr Wesołowski wykazał prowadzenie 11 plenerów i warsztatów rzeźbiarskich oraz architektonicznych lub rzeźbiarsko-architektonicznych dedykowanych

studentom obu uczelni. W ramach warsztatów rozwijane są umiejętności kreacyjne, a przede wszystkim technologiczne studentów (m.in. rozpoznają żywice syntetyczne , obróbkę metalu i tworzywa sztuczne i zasady konstrukcyjne bambusa). Habilitant wskazał też udział członów kół naukowych nad którymi sprawuje opiekę w 15 konkursach których pokłosiem było 7 realizacji m.in. w Niemczech, Tajwanie i Japonii. Piotr Wesołowski jest osobą inspirującą młodych ludzi do działania oraz wskazującą za sprawą wspólnych działań wagę pracy zespołowej, rozwijającej ich praktyczne umiejętności. Zespołowe działania będące wyróżnikiem jego własnej twórczości również charakteryzują jego działalność dydaktyczną i w sposób naturalny wyzwalają jego działalność organizacyjną.

W dokumentacji znalazłam również informację, że Piotr Wesołowski był też recenzentem kilku prac dyplomowych i aktywnie uczestniczy w życiu akademickim, czego potwierdzeniem jest przywołana powyżej inspirowanie przez niego współpracy w działaniu studentów z dwóch uczelni. Jego aktywność jest bardzo wyrazista, wyzwalająca pasję oraz potrzebę współpracy i współistnienia, przepływu wiedzy i umiejętności.

Działalność artystyczna

Piotr Wesołowski w swoim portfolio wykazał aktywność artystyczną od 2008 roku. Udziały w wielu wystawach indywidualnych i zbiorowych, przy czym po 2016 roku wskazał osiem indywidualnych realizacji oraz 25-krotnie zaprezentował swoje wielkoformatowe realizacje na festiwalach, stałych wystawach rzeźby czy wystawach projektów i koncepcji rzeźb dedykowanych konkretnym przestrzeniom. Jego prace realizowane i prezentowane były w wielu miejscach w Polsce, m.in.: w Galerii Podlaskiej w Białej Podlasce, w Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku w ramach Sympozjum Rzeźby Polskiej, dwukrotnie we Wrocławiu w ramach wydarzeń przy okazji Europejskiej Stolicy Kultury Wrocław 2016 , a wcześniej, kilkakrotnie na gdańskich Rozdrożach Wolności, w Muzeum Architektury we Wrocławiu i na wielu wystawach pokonkursowych m. in. we Wrocławiu, Warszawie, Kielcach, Poznaniu i Łodzi. Piotr Wesołowski wielokrotnie prezentował i realizował swoje prace poza granicami Polski m. in. w Niemczech, Japonii, Portugalii, Iranie, Korei Południowej, Ukrainie, Belgii, Finlandii, będąc uczestnikiem organizowanych tam sympozjów, festiwali, realizując wielkoformatowe instalacje czy biorąc udział w wystawach wielkogabarytowych rzeźb , w tym ze śniegu i lodu. Wiele realizacji jest efektem uczestnictwa w konkursach, które też są znaczącym elementem jego aktywności wykazanym w dokumentacji (45 udziałów). To kolejne potwierdzenie jego determinacji i chęci działania. Przedłożona lista artystycznych aktywności Piotra Wesołowskiego jest naprawdę imponująca i widnieją na niej różnorodne formalnie prace. Uwzględnia zarówno działania z obszaru rzeźby kameralnej (np. projekt na konkurs na Statuetkę Nagrody Obywatelskiej Prezydenta RP), prezentacje projektów, po instalacje rzeźbiarskie i realizacje wielkoformatowe.

Zaprezentowane w dokumentacji 20 wybranych prac doskonale obrazuje zarówno charakter powstających na przestrzeni 17 lat realizacji, jak również transformację twórczości, która jest czytelna za sprawą dokonanego przez artystę wyboru.

Elementem wyróżniającym i wyraziście ją określającym jest skala wielu realizacji. Już pierwsza z zaprezentowanych prac ma wymiary 3,3x6 x5,3 metra, następna 8x12x14 metrów, a kolejna „Pomrowa” z 2016 r. opisana jest wymiarami 2x(100x3x75 metrów). Są to często monumentalne obiekty wpisujące się w strukturę miasta jak np. przywołany wrocławski most zabudowany folią na kształt tytułowego ślimaka , czy zmieniający swoją lokalizację 20 metrowy fragment mostu, praca „ Kopjui- Wklej” z 2016 r. zrealizowana również we Wrocławiu. Obie bardzo interesujące, trochę przewrotne.

Drugim elementem wybrzmiewającym w początkowych działaniach Piotra Wesołowskiego jest bardzo silny związek budowanych prac z architekturą, zarówno zewnętrzną jej formą, jak np. w projekcie „Pomnika Polaków”(2014) czy „Efemerydzie” (2010) prac stwarzanych wobec zastanych budynków, ale też ich wnętrza. Mam na myśli realizacje site specific z 2010 roku zrealizowane we wnętrzach: „Efemerydę 1” powstałą na Dolnośląskim Festiwalu Nauki we Wrocławiu i „Powietrze” zbudowaną na wystawie pt. „Po-wietrze-rzeźba i żywioł” w Legnicy. Obie prace o strukturalnej i złożonej konstrukcji zawłaszczają swoją żywą tkanką miejsca w których są eksponowane. Przedstawiony zestaw puentuje praca zrealizowana w Niemczech, w Lipsku w 2008 roku pt. „Kokon”, która usytuowała się w obu przestrzeniach, wewnętrznej i zewnętrznej. W tą pierwszą wdzierając się i rozpychając pomieszczenie w którym zagościła, a na zewnątrz intrygując wystającymi fragmentami gałęzi w oknie i jak sądzę niepokojem wobec architektury budynku. To bardzo dynamiczna praca. Pełna siły i determinacji. „Wciskająca” się do wnętrza.

Wiele rzeźb Piotra Wesołowskiego, z początkowego okresu twórczości wyróżnia otwartość formy wynikająca z żywej ich struktury. Mam wrażenie że wiele z nich mogłyby być kontynuowanych, że ich realizacja zatrzymała się na chwilę. Mam na myśli przywołane już prace wpisujące się we wnętrza budynków, ale przede wszystkim myślę o pracach realizowanych w otwartych przestrzeniach, w otoczeniu natury: „Bramie” (2012), pracy „Flow” (2012) która za chwilę może zostać porwana przez silny podmuch wiatru. Również otwartą formułą są dla mnie prace powstałe na festiwalach lodowych we Włoszech i Finlandii których otwartość objawia się dematerializacją formy i wpisana w ich krótkotrwały żywot procesualnością.

Zasadniczą część z przywołanych przez Piotra Wesołowskiego prac charakteryzuje lekkość formy co w dużej mierze wynika z zastosowanych do ich realizacji materiałów: gałęzi, papieru, tworzyw sztucznych, drewna, wikliny, bambusa, sieci rybackich, metalu, blach perforowanych itd. Wszystkie materiały wpuszczają do wnętrza budowanych przez artystę rzeźb, światło i powietrze czyniąc je lekkimi wizualnie. Często też kumulują w sobie zagęszczone linie budujące mięsiste bryły.

Zaprezentowany przez Piotra Wesołowskiego dorobek artystyczny obejmuje długi okres jego działalności twórczej i unaocznia nam zmiany formalne i zmiany narracji zachodzące w jego własnych działaniach, prowadzące do realizacji form o zwartej i czytelnej formie, która wybrzmiewa w pracach wchodzących w skład dzieła habilitacyjnego oraz innych pracach powstających równoległe z nimi. Takie domykanie i zwartość formy dostrzegam już w

zrealizowanej w 2016 roku w Goerlitz w Niemczech pracy „Herde”, w „Czasomierzu” zbudowanym w 2022 roku w CRP w Orońsku czy kameralnej pracy „Stress” wykonanej na Sympozjum Rzeźby w Sun En w Szwajcarii w 2019 roku. Te trzy wskazane prace są bardzo spójne z pracami habilitacyjnymi czy wręcz pokrewne jak praca „Herde” będąca bratnią pracą jednej z prac realizacji habilitacyjnej – „Search” zrealizowanej w 2020 roku w Iranie. Są zapowiedzią zwartych i wyrazistych w formie prac habilitacyjnych.

Rozprawa habilitacyjna

Na rozprawę habilitacyjną pt. „Rzeźbiarskie punkty interwencji w przestrzeni publicznej” składa się 10 powstałych po 2016 roku realizacji (stworzonych po uzyskaniu stopnia doktora) usytuowanych w Polsce, Niemczech, Francji, Iranie, Korei i Tajwanie oraz dopełniający ją autoreferat, który w pierwszej części obrazuje kontekst działań artystycznych z pogranicza rzeźba- architektura w rozległej perspektywie czasowej. Natomiast w drugiej jest prezentacją i opisem prac składających się na dzieło habilitacyjne.

Piotr Wesołowski we wstępie autoreferatu obrazuje drogę jaką przeszła rzeźba w architekturze od dekoracji miejsca i jego uatrakcyjnienia, do interwencji, którą sam praktykuje w swoich działaniach rzeźbiarskich, czy może architektoniczno-rzeźbiarskich.

W opracowanym tekście opisuje narastające na przestrzeni kilkudziesięciu ostatnich lat przenikanie się architektury i sztuki, wzajemne inspirowanie się formą wyrazu i formą realizacyjną oraz na ujawniające się nowe sposoby kształtowania przestrzeni za sprawą współistnienia, a raczej współdziałania architektury i sztuki. Zwraca uwagę na działania z obszaru site specific czy sztuki instalacji i sztuki w przestrzeni publicznej w integrowaniu się tych obu dyscyplin i zacieraniu się granic między obiektami funkcyjnymi i działaniami artystycznymi. Aż w końcu w kontekście stwarzanych przez siebie prac akcentuje wydarzającą się w ostatnich latach transformację miasta, rozpraszanie się przestrzeni publicznej i podejmowane próby działań naprawczych struktury miast. Za sprawą których artyści mają szansę scalania relacji społecznych za przyczyną interwencyjnej obecności rzeźby w miejskich przestrzeniach i „akupunktury miasta” także za pośrednictwem instalacji rzeźbiarskich będących formą interwencji inicjującej zmiany przestrzenne i społeczne. Rozpoczynających proces naprawczy struktury miasta i struktur społecznych. Takie pojmowanie roli rzeźby legło u podstaw działań Piotra Wesołowskiego. Wykorzystana przez niego idea „akupunktury miasta” stała się również podstawą powstania 10 instalacji rzeźbiarskich będących „Rzeźbiarskimi punktami interwencji w przestrzeni publicznej” jak opisał swoje działania w tytule rozprawy Piotr Wesołowski. Ich charakter interwencyjny doskonale oddaje m.in. mobilność części prac i opisywany przy okazji ich prezentacji w tekście autoreferatu udział i refleksje społeczności dla których „implantowane” są rzeźby w ich ostatecznej formie oraz reakcje na jej zaistnienie w miejscach posadowienia. Obecność nowych form w przestrzeni, zabudowanie miejsc nieoczywistych (umieszczenie pracy „Follow” przy trasie szybkiego ruchu) pobudza wyobraźnię przypadkowych widzów często nieświadomych swojego udziału w dialogu

społecznym i wkroczenia w obszar sztuki. Siadając na krześle wewnątrz obiektu – pawilonu, czyli pracy „Follow” przypadkowy, zaintrygowany przechodzień ma szansę doświadczyć tego miejsca i stać się nie tylko obserwatorem obiektu, ale też uczestnikiem zdarzenia zaproponowanego przez artystę.

Pierwsza część autoreferatu jest doskonałym wprowadzeniem w obszar działań rzeźbiarskich tworzących zestaw habilitacyjny czyniąc powstałe obiekty rzeźbiarskie narzędziem naprawczym stwarzającym przestrzeń wspólną w dynamicznie zmieniających się strukturach miejskich, a czasem też wiejskich. Wskazuje również na dużą wiedzę i zrodzoną na jej bazie twórczą refleksję na styku rzeźby z architekturą w realizowanym na przestrzeni lat przez Piotra Wesołowskiego artystycznym obszarze badawczym, który zaowocował powstawaniem obszarów wspólnych przy udziale obiektów rzeźbiarskich.

Konstrukcja autoreferatu jest czytelna i wyrazista, bowiem każda z zaprezentowanych w nim prac składających się na pracę habilitacyjną zaopatrzona jest w precyzyjnie opisujące je karty obiektu, obejmujące rzeczowe informacje m.in. o materiale z którego praca jest wykonana. Wymiarach i okolicznościach jej powstania. Inspiracjach kulturowych warunkujących formę projektowanych obiektów czy zarysie artystycznej idei dzieła. Opis zawarty w kartach jest obszerny i wielowątkowy i pozwala w szerokim polu dostrzec powstałe realizacje. Z niego możemy się dowiedzieć wiele o zamyśle artysty, ale również o roli jaką mają odegrać powołane do życia formy w miejscach w których są usytuowane. Choć karta obiektu jest uporządkowana według z góry założonego schematu i faktograficzna, to konstrukcja opisów jest żywa i obrazuje jak każda z zaproponowanych form pozostaje w związku formalnym, jak i społecznym wobec stwarzanych przestrzeni, w zastanych nie –miejscach do których artysta odniósł się w tekście autoreferatu.

Kilka ze zrealizowanych obiektów które złożyły się na zestaw habilitacyjny to formy ruchome, gotowe do dalszej wędrówki tak jak np. „Babel (Fala)” i „Herbivore (Niedźwiedź)”, które na drodze swej wędrówki zatrzymały się w trzech miejscach, „Wind Harvester (Żniwiarz wiatru)” w dwóch lokalizacjach, itd. Za każdym razem obiekty aklimatyzowały się w nowej przestrzeni, wchodziły w nowe relacje. Szkoda tylko, że ten element mobilności jest wykorzystany w części prac, bo idea rzeźby wędrównej w moim odczuciu doskonale realizuje funkcję interwencyjną i naprawczą.

Na zestaw habilitacyjny składają się następujące prace, przywołane powyżej „Follow”-Tajwan 2017, „Wind Harvester (Żniwiarz wiatru)”- Wolfsburg, Niemcy, 2023, „Herbivore (Niedźwiedź)”- Willa Lentza, Szczecin, 2022 i „Babel (Fala)” – Wrocław 2024 oraz prace „Touch (Dotyk)”- Berlin, Niemcy, 2023, „Catch me if you can (Złap mnie, jeśli potrafisz)”- Philippenburg, Wolfsburg, Niemcy, 2023, „Float”- Sancy, Tourbière de Gayme, Francja, 2022, „Search (Szukaj)” - Salamat Shiraz, Iran, 2020, „Słoń”- Wydział Architektury PW, Wrocław, 2019, „Tree (Drzewo)”- Yeonmisan Nature Art Park, Geumgang, Korea, 2018

To spójny formalnie zestaw realizacji. O zwartej, czytelnej i klarownej formie, wręcz znakowej. Wyrosły z doświadczeń wcześniejszych dzieł artysty, co akcentowałam już w ocenie działalności artystycznej, wskazujący również na procesualny charakter twórczości Piota Wesołowskiego w ramach której kolejne, powstające prace na przestrzeni lat się nasycają i zagęszczają. Wzbogacają formalnie i funkcjonalnie. Pierwsza z przywołanych w dorobku Piotra Wesołowskiego prac, „Kokon” z 2008 roku wykonana była z gałęzi, a ostatnie z prac tworzących zestaw habilitacyjny: „Babel (Fala)” (2024) z prętów stalowych i wyplatane bambusa, czy „Touch (Dotyk)” (2023) z blachy perforowanej. Działania intuicyjne zastąpiły przemyślane technologicznie, uwzględniające m.in. przeznaczenie, miejsce prezentacji czy warunki atmosferyczne, obiekty wielkoformatowe. Forma habilitacyjnych obiektów jest czytelna i prosta, gęsta za sprawą wypełnień: plecionego bambusa, perforowanej stali, zespolonych plastikowych rurek. Czasem dynamiczna za sprawą trójkątnych płaszczyzn ją tworzących, a czasami pomimo zwartości formy, rozedrgana i dynamiczna wewnątrz. Wpuszczająca światło i powietrze z zewnątrz oraz współgrająca z otoczeniem i naturą w której jest posadowiona. Wiele jest wśród nich prac z materiałów naturalnych lub przetwarzalnych, tylko w trzech Wesołowski zadeklarował użycie tworzyw sztucznych i zaprawy akrylowej. Trzy z prac w całości zbudowane są z materiałów biodegradowalnych, mam na myśli prace zbudowane w całości z bambusa: „Follow”, „Catch me if you can (Złap mnie, jeśli potrafisz)” i „Słoń”. Ta ostatnia pod wpływem warunków atmosferycznych uległa deformacji i decyzją Piotra Wesołowskiego została rozebrana, a materiał z którego została zbudowana został wtórnie użyty. To bardzo czuły wątek, nawiązujący do idei mobilności i przenoszenia wykorzystywany przez Wesołowskiego. Ale też związku z naturą wobec której powstało wiele prac zaprezentowanego zestawu. Z opisów zawartych w kartach obiektów dowiadujemy się że prace powstawały: na obszarze podmokłym, w parku, w malowniczym górskim krajobrazie, na powierzchni zbiornika wodnego czy zboczu masywu. Tym co wiąże również prace Wesołowskiego z naturą to tytuły prac („Tree”, „Słoń” czy „Niedźwiedź”), które za sprawą działań artysty doskonale się wpisują na nowo w naturę.

Wszystkie prace Piotr Wesołowski określa jako rzeźby wielkogabarytowe. Łączy je więc również skala sprzyjająca powstawaniu miejsc wspólnych sprzyjających współdziałaniom i byciu razem co jest jednym z motywów działań artysty w przestrzeni. Skala obiektów pozwala widzom oglądać rzeźby z zewnątrz i od wewnątrz.

Część realizacji ma bardzo silne znamiona architektoniczne, zapraszające widza do wnętrza, do doświadczenia przestrzeni, do interakcji, tak jak budowana na wzór schronu, dająca poczucie bezpieczeństwa praca „Follow” z umieszczoną we wnętrzu ławką, czy „Babel(Fala)” którą autor określił jako pawilon architektoniczno-rzeźbiarski, czy „Tree” z możliwością wejścia w rzeźbę. Podobne doznania oferuje również praca „Słoń” stwarzająca możliwość ustawienia się pod filarami rzeźby by dostrzec w biologicznej formie również tymczasową przestrzeń architektoniczną. Architektura jest bardzo silnym wyznacznikiem rzeźbiarskich realizacji Piotra Wesołowskiego nie tylko w kontekście miejsc w które czasami się wpisuje ale również w kontekście formy prac składających się na dzieło habilitacyjne.

W zbiorze prac pod wspólnym tytułem „Rzeźbiarskie punkty interwencji w przestrzeni publicznej” Piotr Wesołowski konsekwentnie zgłębia tematy z pogranicza architektury i rzeźby – projektując i wykonując wielkogabarytowe instalacje przestrzenne, które najpełniej charakteryzują całą jego twórczość w tym wskazaną jako dzieło habilitacyjne. Pokazują siłę oddziaływania rzeźby w przestrzeni, która doskonale się z nią wiąże i otwiera przestrzenie działania i zachowania aktywne społecznie, stwarza miejsca wspólnotowe często wykonane siłami wspólnymi, autora i jego współpracowników. Zaprezentowany zestaw prac jest w mojej ocenie spójny, ale też wielowymiarowy, o zróżnicowanej formie i sile oddziaływania. I choć na wstępie rozpoznawania twórczości artysty w realizowanych przez niego pracach dostrzegałam reminiscencje twórczości innych artystów m.in. Ludwika Ogorzelec, Mirosława Maszłanko to po dłuższym wczytywaniu się w budowane przez Piotra Wesołowskiego realizacje te odniesienia utraciły swoją siłę. A stało się to za sprawą spójności dzieła habilitacyjnego które wyrosło na bazie wielu zróżnicowanych, nie zawsze mnie przekonujących doświadczeń poprzedzających powstanie pracy habilitacyjnej. Forma prac zbudowanych w ostatnich latach z perforowanych blach, zgęszczonych bambusowych struktur nabrała rzeźbiarskiej mocy i w połączeniu z monumentalną skalą wybrzmiała z dużą intensywnością. Piotr Wesołowski w swojej rzeźbiarskiej twórczości podąża drogą która nieustannie otwiera przed nim nowe możliwości, które konsekwentnie podejmuje dopełniając również za sprawą współudziału w realizacjach innych artystów oraz uczestników i odbiorców jego artystycznych działań. A efektem tych konsekwentnych działań jest oryginalne dzieło habilitacyjne, efekt wytrwałych poszukiwań formy dla rzeźb, które w zastanych, często trudnych terenowych warunkach podejmują dialog z otoczeniem również społecznym co jak opisał w autoreferacie artysta jest celem podejmowanych przez niego działań. Wnioskując z wypowiedzi Piotra Wesołowskiego zakończonych w większości przypadków powodzeniem. Wysoko oceniam też zaprezentowaną przez artystę działalność dydaktyczną i organizacyjną na obu uczelniach inspirującą do działania młodych adeptów sztuki i architektury, którzy za jego sprawą i przy jego współudziale poszerzają pola własnych rozpoznań: architekci sztuki, a artyści architektury.

Przygotowana przez dr Piotra Wesołowskiego rozprawa habilitacyjną pt. „Rzeźbiarskie punkty interwencji w przestrzeni publicznej” jest kompletnym i doskonale zaprezentowanym dziełem oraz zwieńczeniem jego dotychczasowej działalności artystycznej. Jego dokonania artystyczne stanowią znaczący wkład w rozwój dyscypliny sztuki plastycznej i konserwacja dzieł sztuki, dlatego stwierdzam, że dr Piotr Wesołowski spełnia wymagania stawiane w art.219 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U z 2031 r. poz.478 ze zm.) i w związku z powyższym wnoszę o dalsze procedowanie w postępowaniu habilitacyjnym.

